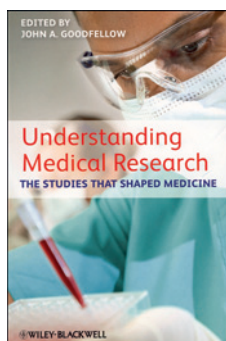

Mindre enn summen av delene

John A. Goodfellow, red.

Understanding medical research

The studies that shaped medicine. 371 s, ill.

Oxford: Wiley-Blackwell, 2012. Pris GBP 26

ISBN 978-0-470-65448-4

Understanding medical research skal gi medisinstudenter og yngre leger en konsis og autoritativ oversikt over de viktigste gjennombruddene i medisinsk forskning, skriver redaktøren i forordet. I stedet for å oppsummere kun den ferskeste forskningen, som man gjør i oversiktsartikler, er formålet her et annet. Forfatterne er bedt om å plukke ut de ti viktigste artiklene innen sitt felt. Redaktøren ønsket stor bredde i artikkelvalget, fra randomiserte kliniske studier til obskure pasientbeskrivelser og biokjemiske rapporter, står det. Også redaktørens ønskemål er ambisiøst: Han mener at leseren bør starte med denne boken før han/hun trer inn i forskningens verden. Den vil gi en oversikt over feltet, være ideell til å sette ny forskning og kliniske studier i en kontekst, og til å formulere egne forsknings-spørsmål.

Jeg gikk til lesningen med stor lyst. Det første kapitlet handler om befolkningshelse og begynner godt med John Snows klassiske arbeid fra koleraepidemien i London i 1855. Omtalen av hvert forskningsbidrag er såpass kortfattet at boken virker lettlest. Det er relativt få illustrasjoner. Kapitlene er stort sett bygd opp på ett og samme vis og avsluttes med konklusjon, uavklarte forsknings-spørsmål, liste over noen sentrale forskningssentre, referanser og tips til videre lesning. Stikkordregisteret bakerst er fyldig og godt.

Men ordene blir for store. De 32 kapitlene er skrevet av 59 forfattere, hvorav 55 er fra Storbritannia, de øvrige fra USA, Canada og Japan. Emnevalget er mer innskrenket enn tittelen gir inntrykk av. Riktigere ville det kanskje være å beskrive det som en del indremedisinske emner, selv om heller ikke det er dekkende: Her er fire kapitler om henholdsvis hjerte- og lungesykdommer, åtte om nevrologiske emner, to om respektive gastroenterologi, hematologi, nefrologi og psykiatri, tre om revmatologi og ett om henholdsvis aids, transplantasjon, autoimmunitet og diabetesterapi. Noen kapitler omhandler store emner som pneumoni, slag, astma og hjertesvikt, mens andre er langt smalere, som kapitlet om det autoimmune grunnlaget for Guillain-Barrés syndrom – det er kanskje ikke tilfeldig at redaktøren er medforfatter av dette. De to psykiatri-kapitlene handler om *The biochemistry of depression* og *Schizophrenia and the dopamin hypothesis*. Greit, men hvorfor akkurat disse?

Flere av kapitlene er leseverdige, men konklusjonen må bli at boken som helhet er svak, mens delene er sterke. Kapitlene burde heller vært publisert som tidsskriftartikler. Da ville det også vært lettere å finne frem til dem.

Erlend Hem
Tidsskriftet